

Bijbels perspectief

Woord van de week

Psalm 55:5

*Mijn hart krimpt in mijn binnenste ineen,
verschrikkingen des doods zijn op mij gevallen...*

U kent hem vast wel, die uitdrukking afkomstig van Nicolaas Beets die zegt: niet klagen maar dragen en bidden om kracht. Wel, de psalmen die tezamen wel 'de gezonde apotheek' worden genoemd, lijken zich door klagen te kenmerken! O zeker, er wordt gebeden, maar het kan geen enkele lezer ontgaan dat er onnoemelijk veel wordt gelamenteerd! Spreken ze misschien daarom juist zo aan?

Het mag haaks staan op het tegenwoordig doorsnee evangelisch beleven dat als mantra kent dat het je als christen aan niets zal ontbreken en bergtopervaringen je deel zullen zijn, maar de menselijke ervaring is wel degelijk tegengesteld aan een dergelijke theologie. Niet voor niets dat de Bijbel spreekt over deze wereld als zijnde een tranendal en als toekomstige belofte het drogen van de tranen geeft, terwijl ze zegt dat intussen onze tranen in een kruik worden opgevangen. Confronteren niet juist de psalmen in die zin een zwaar onderbelicht aspect van het christelijk geloof - klagen, verdriet, moeiten en zorg, redenen en oorzaken tot lamenteren? Een onherroepelijke realiteit weergevend in en van ook het leven van een christen?

Hoor David, een man naar Gods hart!, in het gekozen tekstvers! Als toch iemand wist wie God is en wat je aan Hem hebt, dan hij toch wel! De man die van uitzinnige vreugde danste voor de ark - dat is: voor het aangezicht van God - lijkt hier overweldigd door zorg en... niets minder dan doodsangst. Laat niet juist een vers als dit zien, dat zelfs iemand die een uiterst nauwe relatie met God kent en onderhoudt niet met het geloof strijdig handelt als hij zijn reële gevoelens, door de werkelijkheid van het leven veroorzaakt, als een klacht uit voor datzelfde aangezicht van God als waarvoor hij even te voren nog danste?

Zijn gevoelens als in het gekozen tekstvers of elders in de psalmen geuit ons vreemd? Kent de wereld ons als christen alleen als de vaste bewoner van de bergtop en met de eeuwige glimlach? Hoe eerlijk durf ik hier te zijn? Net zo eerlijk als bijvoorbeeld David hier? Het leven is allesbehalve enkel zonneshijn, de lucht kan zich wel degelijk inktzwart kleuren en de regen kan in bakken naar beneden komen en vast staat dat, zolang de Heer niet terugkomt, het leven zich richting graf haast. Maar... zoals gezegd, David stort zijn klacht uit voor het aangezicht van God. Waarom? Omdat hij, als man naar Gods hart weet, dat alleen daar de hulp vandaan komt! Hij weet dat God de Vader in de donkerste wolken de regenboog doet verschijnen! Daarom, vertrouwen ook wij dat de Geest van God je leidt daar waar je vertrouwen drijft te falen!

Gebed

Dank U Vader dat ik me nooit groot behoef te houden en nooit geestelijk op mijn tenen behoef te lopen. Ik mag mijn gevoelens en heel mijn zijn eerlijk voor u spellen en wanneer nodig mijn tranen de vrije loop laten. Uw hart staat wagenwijd open en al mijn bekommernis mag ik op U wentelen. Leer me vertrouwen in geloof dat Uw Geest leidt waar mijn vertrouwen dreigt te falen. Uit genade in Jezus Naam, amen.